

opstille det, hvilke praktiske Vanskeligheder, hvilke praktiske Hensyn der maatte have gjort sig gældende med Hensyn til Afbrydelsen af den 20-aarige Forældelse, overfor noget ganske nyt, Indførelse af 5 Aars Forældelse af Regningskrav. Thi det skulle De faa at se, at hvis vi indføre den af Folketinget foreslaaede Bestemmelse, saa vil der komme Tusinder og atter Tusinder af Tilfælde, hvor det Spørgsmaal opstaar: er denne Forældelse afbrudt eller ikke? Og de ville opstaa blot efter 6 Aars Forløb, idet man kan tænke sig, at nogen efter disse 6 Aars Forløb vil kræve en Fordring, som ligger saa lang Tid tilbage, og saa vil Spørgsmaalet opstaa, om den er forældet eller ikke. Der vil komme Tusinder af Tilfælde, og saa først kan der blive Tale om, at der opstaar praktiske Ulemper af den ene eller den anden Art. Derimod kan man ikke argumentere ud fra, at der ingen Vanskeligheder er opstaaet med Hensyn til den gældende Regel om den 20-aarige Forældelse, fordi det er sjældent, at Regningskrav gøres gældende efter saa mange Aars Forløb.

Jeg mener derfor, at naar Forholdet er dette, — og det vil vise sig, at det er dette — at Indførelsen af den 5-aarige Forældelsesfrist vil medføre, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Forældelse er indtraadt eller ikke, vil opstaa i en stor Mængde Tilfælde, kræver det praktiske Liv netop Indførelse af betryggende Regler, medens det ikke kan lade sig nøje med noget, som kan være meget godt for de andre sjældne Tilfælde, for Afbrydelse af Præskription af Gældsbreve. Jeg vil saa hengive mig til det Haab, at naar den ærede Ordfører i Folketinget, som aabenbart har været den ledende Mand i den Sag, har overvejet denne Sag nærmere, og hvis han vil gøre sig den Ulejlighed, har læst det, jeg har udtalt, vil han komme til det Resultat, at jeg har Ret i disse Betragtninger, at det forholder sig i Virkeligheden, som jeg har sagt. Selv om han ikke maatte kunne gøre dette, vil jeg gøre opmærksom paa, at dette Lovforslag med den af mig bekæmpede Bestemmelse, blev vedtaget i Folketinget med 38 Stemmer, altsaa netop $\frac{1}{3}$ af hele Folketinget, saa jeg tør tro, at naar det lykkes at faa Folketinget mere fuldtalligt samlet ved en senere Behandling, vil denne Sag stille sig helt anderledes, især hvis ogsaa den ærede Minister vil kunne tilegne sig den Opfattelse, jeg har gjort gældende. — Jeg maa endnu anføre, at der forelaa her for Tinget en Udtalelse i Fjor fra, jeg

tror det hedder Fællesrepræsentationen for de danske Handelsforeninger, i hvert Fald fra Handelsstandens Side, hvor man i en særlig Grad fremhævede det ønskelige netop i det, jeg nævner. Og det maa De vel vide, mine Herrer, det maa vel erindres, at det er sandelig ikke i Handelsstandens Interesse som Kreditor. De Bestemmelser, som jeg foreslaar indførte, have en helt anden Betydning; det er netop den at tvinge, om jeg saa maa sige, den, som vil gøre en Fordring gældende, til virkelig at gøre det, saa at man ikke skal i overordentlig lange Tider være udsat for at kunne faa en Sag her og en Sag der, til et Tidspunkt, da man kan have tabt sine Vidner og kastet sine Kvitteringer bort. Derfor forekommer det mig at være af Vægt, at denne Fællesorganisation af Handelsforeningerne i høj Grad har støttet dette Forslag, som er fremkommet fra Landstingets Side, og jeg for mit Vedkommende maa sige, at jeg paa ingen som helst Maade vil kunne gaa med til Lovforslaget, men vil stemme imod det, hvis der ikke paa dette Punkt bliver tilvejebragt en Ordning i den Retning, som jeg her nu har tilladt mig at nævne, og som Landstinget enstemmigt har vedtaget forrige Aar.

Justitsministeren (Svend Høgsbro):

Jeg har intet at indvende mod den Fremstilling, det ærede Medlem gav af det Punkt, der ifølge Forhandlingerne i Fjor ligger Folketinget og Landstinget imellem paa dette Forslag. Personlig eller — som jeg maaske snarere burde udtrykke det — som Justitsminister tillægger jeg ikke dette Punkt nogen væsentlig Betydning, jeg kan modtage Lovforslaget — som for øvrigt ikke stammer fra Regeringen, men blev indbragt i Fjor ved privat Initiativ i Folketinget —, hvad enten det saa kommer til at foreligge i den Affattelse, det fik i Fjor i Landstinget, eller den Affattelse, det fik i Fjor i Folketinget. Jeg haaber dog, at man fra alle Sider vil være enig om, at dette Punkt ikke har den Betydning, at Lovforslaget bør strande derpaa, og jeg tør derfor gaa ud fra, at det vil lykkes under Sagens videre Behandling at opnaa den fornødne Enighed mellem de to Ting angaaende dette Spørgsmaal.

Maaske jeg kun med Hensyn til et Punkt, det ærede Medlem anførte, maa sige, at jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem har det fra, at denne Ændring kun blev vedtagen i Folketinget med 38 Stem-